

No niin, näiden lukujen jälkeen päättyy sitten tarinan toinen osa ja aletaan olla lähellä puolta väliä. Erityisesti toivoisin palautetta juhannustanssikohtauksesta, se on tarinan kannalta erittäin tärkeä mutta en tiedä kuinka hyvin olen tuossa onnistunut naisena samastumaan miehistyvien teinipoikien kiusaantumiseen vai onko kohtaaminen vain tuskallisen pitkä ja ärsyttävä.. Laulut joita juhannustanssikohtauksessa lauletaan ovat aitoja suomalaisia kansanlauluja keskiajalta, en ole siis niitä itse keksinyt enkä niistä näin ollen voi krediittiä ottaa. Olisi kiva kuulla miten ne tässä kieltämättä hieman oudossa yhteydessä toimivat. Tämän jälkeen tarinassa alkaa se kaikkein brutaalein ja synkin osuus, eli siis tämän osion tarkoituksena on vähän myös toimia tällaisena "nyt viimeistään olisi ihan kiva jos lukija alkaisi välittää hahmojen kohtalosta" - osana ja pohjustaa tulevia tapahtumia, toivottavasti se sellaisena toimii. Tulipas pitkä sepustus tähän alkuun nyt. * 14. Luku "Aattelinki et kyl maar sinä sen jutun muistat", äiti sanoi, aivan kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa, "Jännä juttu, et jos se tosissaan oli mieluinen, niinko väität, ni se kummiski jostain ties et viiden vuodenvuorokauden päästä tulee surma." "En minä niin sanonu et Sini mieluinen ois. Tai siis sama se vaik oiski, en minä tiä." "Vaun, mitä sinä sit väität? Et se valehteli? Sinä voit valita uskonto sen vai et - ja jos päätät, ettet usko ni siinä on tasan kaks vaihtoehtoa: joko se valehteli tai sit se on mieluinen." Matti oli hetken hiljaa. "Rehellisesti sanoen en tiä mitä uskosin", hän sanoi lopulta. "Toiki on jo jonkinlainen myönnytys. Eihän tällä asialla oo loppujen lopuksi uskon kans mitään tekemistä. Totuus on edelleen, että sinä haastelet nyttenki vainaan äitees kans, vaik et usko kalmanväkeen, joten eiköhän se oo aika merkitykseltä mihin uskot. Tässä kohtaa riittäis siis et uskot silmiäs." Matti oli hetken hiljaa "Arvaa mitä minä uskon?" "Oon huono arvaamaan." "Uskon, et sillä on joku merkitys että oon täällä. Ja taidan tietää mikä se on. Ei enää salaisuuksia. Haluun tietää kaiken." "Kaiken mistä?" "Mitä Sannalle tapahtu? Miks hän ei oo täällä? Eläkä enää jauha siitä mehtänpeitosta. Oon ny aikamies, en usko semmosiin." Äiti naurahti. "Usko ja usko... Sinä se sitte tykkäät viljellä tota sanaa, vaik justiin sanoit, ettet ihtekään tiä mihin uskoisit." Matti oli hetken hiljaa. Hän inhosi juuri tuota äidin tapaa kiertää kaikki hänen kysymykset joihin ei halunnut vastata. "Et vastannu kysymykseeni." "Anna vainaitten maata rauhassa", äiti sanoi sellaisella äänellä, että asia oli loppuun käsitelty, "Ei minulla oo siitä sinulle mihtään uutta jauhettavaa." Matti irvisti turhautuneesti hänen sanoilleen ja loi häneen tuskaisen katseen. "Äiti, minä näin hänet tänään. Näin kun hän paloi karrelle silmiäni edessä. Kerro minulle." Äiti oli hetken hiljaa ja katsoi Mattia myötätuntoisesti. "Oon pahoillani, poeka. Se ei varmaan ollu kaunis näky." Matti naurahti katkerasti. "Ei, se ei tosiaan ollu kaunis näky. Minul on oikeus tietää. Surmasiko isä hänet?" "En usko niin." Äiti ei katsonut häntä silmiin sanoessaan sen, vaan tuntui yhtäkkiä olevan erittäin kiinnostunut seinän maalauksista. Matti tuhahti. "Valehtelet. Tiiät ittekin että se rakin äpärä olis pystyny siihen helposti." "Elä puhu isästä tuohon sävyyn." "Miks en? Mikä vika totuuksien puhumisesta on?" "Vainaista ei saa puhuu pahaa." "Ai, en tiennykkään, et hän on vainaa. Sepä hienoo. Pistäisin kunnon peijaiset pystyyn jos en ois täällä. Mitä hänelle oikein tapahtu?" "Toi on myrkyttävää puhetta, enkä hyväksy sitä. Ei kalmoa sovi iloiten juhlistaa. Miks vihaat isääs niin kovasti?" "Mietipä sitä, samalla ko laskeskelet murtuneita luitas." "Hän piti perhettään hyvin paljo mielsuosios." "Hänellä oli kumma tapa näyttää se. Mutta lopetahan se hurskastelu ja kerro mitä hänelle oikein tapahtu? Miks hän ei oo täällä?" Äiti hymyili surullisesti. "Tuollahan hän istuu", hän sanoi ja osoitti muutaman rivin päähän. Matti katsoi hänen sormensa osoittamaan suuntaan ja hätkähti. Hän ei tuntenut isäänsä, eikä se johtunut mätänemisestä. Se johtui siitä, että hänet oli kauttaaltaan nyljetty, eikä hänellä ollut enää ihoa. Päällään hänellä oli likainen, tumma puku. "Hän näyttää paljon paremmalta ko eläessään", Matti sanoi järkytyksestään toivuttuaan, "Mitä hälle oikein on tapahtunu?" "Elä rienaa, poeka.

Kerrotaan, että ostettuaan maitua, hän meni iskeen korttiin. Siinä pelissä hän sitte kuulemma sano humalpäissään, että piru minut nylkekköön jos huijaan. Tietenki hän huijas. Nahka löyty seuraavana aamuna läheisestä saunasta. Se oli kuulemma nyljetty niin siististi, että nahassa oli vielä kynnet ja silmäripsetkin kiinni. Siitä tiedettiin, et se oli pirun työtä.” Matti naurahti, se oli jotenkin ironista. ”Ei se oo huvittavaa”, äiti sanoi toruvasti, ”Hän oli hyvä mies.” ”Eikä ollu ja tiät sen ittekin. Ja ymmärrän, et tykkäät nuotiotaruista, mut etkö voi vaan sanoo, jos et tiä?” ”No mut jos totuus on tylsä miks kertoa se?” Äiti kysyi leikillinen hymy huulillaan. ”Antaa olla”, Matti mutisi silmiään pyöritellen. Yhtäkkiä hän tajusi Sinin katsovan häntä. Matin katsellessa Sini tönäisi Jaakkoa hieman ja kuiskasi hänelle jotain. He näyttivät puhuvan hyvin kiivaasti jostain välillä häneen katsellen. Matti erotti heidän keskustelustaan vain yhden sanan: Juhannustanssit.

Tahtomattaan hän alkoi ajatella sitä iltaa. 15. Luku Seuraavat neljä vuotta Sini kulki äitinsä matkassa piikana talosta taloon. Hänellä ei ollut lomaa sen vertaa, että olisi päässyt käymään kotikylässään. Nyt, kun Kekri oli lakkautettu, palvelusväelle ei ollut pakko antaa edes sitä viikkoa lomaa. Se oli etuoikeus, joka piti ansaita. Matti ei kuullut Sinistä halaistua sanaa neljään vuoteen, ei ollut edes varma oliko hän kuollut vai elossa. Vasta täytettyään kahdeksantoista Matti tapasi Sinin seuraavan kerran. Sini muutti sinä vuonna kesäksi äitinsä kanssa torppaan, joka oli puolen peninkulman päässä Matin ja hänen äitinsä torpasta. Matti ei osannut varautua Sinissä tapahtuneeseen muutokseen. Silloin oli juhannus, tai mittumaarit kuten sitä silloin vielä kutsuttiin. Aiemmin päivällä oli syöty hyvin, ajettu karja kokon lävitse karjaonnan takaamiseksi ja luettu enteitä. Nuorilla tytöillä oli tapana katsoa kaivoon alastomana, jotta he näkisivät tulevan sulhasensa, tai kieriskellä pelloilla alastomina miehiä houkutelakseen. Toki se oli periaatteessa kiellettyä ja epäkristillistä, mutta koska kyse oli näennäisesti kristillisestä juhlasta, näitä tapoja katsottiin hieman läpi sormien. Tai sitten papit eivät yksinkertaisesti tienneet niiden olemassaolosta, miten tahansa. Illalla kylän nuoriso kokoontui metsän reunaan tanssimaan, juomaan ja juhlimaan korkeina palavien kokkojen ympärillä. Paikalle oli raahattu sahtitynnyreitä ja viinalla terästetyt vesileilit kiersivät ringissä. Muutamat soittotaitoiset soittivat hieman epävireistä, mutta iloista musiikkia ja siitä hyvästä heille tarjoiltiin kaksin käsin ryyppyjä. Kaikkien katseet olivat kiinnittyneet kauniiseen naiseen, joka lauloi käheällä äänellä balladia. Nainen oli pukeutunut, kuten neitsyillä oli tapana: valkoiseen pitkään puuvillamekkoon. Päässään hänellä oli kukkaseppele. Pitkät vaaleat hiukset olivat siisteillä palmikoilla. Matti muisti kuulleen laulun joskus jossain. Silti hänellä meinasi mennä väärään kurkkuun, kun hän alkoi kuunnella tarkemmin laulun sanoja: ” Nouskaamme nuoret norolle, Kesäkempit kalliolle Leikatkaamme lehmus pitkä, Lehmus pitkä ja sileä; Katkaiskaamme niini pitkä, Niini pitkä ja leviä, Punokaamme nuora pitkä, Nuora pitkä ja noria, Mihin ylkä hirtetään Tien suuhun, veräjän päähän” Hän huomasi monien muidenkin kiusaantuneet reaktiot, punastelut ja hämmin. Yllättäen Jaakko kuitenkin kuunteli laulua huvittunut hymy huulillaan, katsellen naista kiinteästi. Matti katsoi häntä hämmentyneenä. ”En tiennykkään että tykkäät murhalauluista”, hän kuiskasi. Jaakko viittasi häntä kärsimättömästi olemaan vaiti. ”Kuningas kovin kysyy, Linnan vanhin vankuttaa: Minkä tähän tää siottu, Vaimon poika vangittuna? Kun makas nuoren neion, Nuoren neion morsiamen. Neito rukka tuomittiin, Lohikäärmeen kitaan, Lohikäärme huokasihe, Huokasihe, henkäsihe: Ennen nielen nuoren miehen, Nuoren miehen miekkoineen, Heposen satulaneen, Papin kirkkokultineen, Kuninkaan kypärineen, Ennen kuin nielen nuorta neittä, Nuorta neitiä morsianta.” Laulun jälkeen soittajat soittivat vielä hetken ja nainen alkoi tanssia viehkeästi soiton tahtiin. Jaakko katseli naista hymyillen jotenkin haikeasti. ”Jos papit kuulee tästä, myö ollaan jalkapuussa kaikki”, Matti kuiskasi hänelle. ”Oltais joka tapauksessa joten mitäpä yks laulu sitä muuttaa.” Matti hymähti. ”Ei taia toi likka olla

täkäläisiä”, hän mutisi jotain sanoakseen. Jaakko naurahti. ”Sokeeko oot? Sinihän se siinä on. Ohan se tietty vähän muuttunu.” Matti tuijotti naista hämmentyneenä, huomasi tuijottavansa ja punastui. Vasta nyt hän huomasi tutut harmaat silmät ja ilkkurisen hymyn. Sini ei ollut enää se hontelo, takkutukkainen tyttö, jonka hän lapsuudestaan muisti. Ei todellakaan. Hänen vartalonsa oli kehittynyt naisellisen hoikaksi ja hänelle oli kasvanut pienet, viehättävät rinnat. Hiukset näyttivät jotenkin vaaleammilta, melkein kullanvärisiltä. Siitä on todellakin neljä vuotta, hän ajatteli. ”Jaa vähän?” Hän mutisi hämmästyksestään toivuttuaan ja otti huikan sahdistaan. ”Etkö osaa enää silmiin kattoa?” Jaakko kysyi terävästi, ”Ne on vähän ylempänä jos et oo huomannu.” ”Mitä toi ny oli tarkottavinaan?” ”Antaa olla”, Jaakko murahti ja otti huikan sahdistaan. ”Mikä sinuu riivaa?” ”En oikein kestä viinaa.” ”No se ny on tiedossa kyllä. Otahan rauhallisesti, sanon jo nyt, etten meinaa kantaa sinuu kotiin. Et kai sinä ny jo humalassa oo?” Jaakko ei sanonut mitään. He olivat pitkään hiljaa. Soittajat lopettivat. Kiusallista hiljaisuutta seurasivat epävarmat aplodit. Jotkut tarjosivat Sinille ryyppyjä, jotka Sini otti vastaan ja joi muutamalla pitkällä kulauksella. Matti pudisteli päätään. ”Siniltä voi kyl näköjään edelleen oottaa ihan mitä tahansa. Kukapa muu laulais murhalauluja mittumaarittina? Siinä mieles likka ei oo näköjään muuttunu pätkän vertaa – oishan se pitäny tietää. Ja lyön muuten vaikka vetoa että likka ei kestä viinaa senkään vertaa ko sinä.” ”Ja sie oot näköjään ihan yhtä sovinnainen ja huumorintajuton ko ennenki”, kuului Sinin hilpeä ääni heidän takaansa. Matti hätkähti ja Sini nauroi sydämellisesti hänen reaktiolleen. ”Mihinkäs koira karvoistaan pääsee”, Matti mutisi ja yritti naurahtaa luontevasti siinä kuitenkaan täysin onnistumatta. Hän tunsu itsensä hölmöksi. Hän oli edelleen tuskallisen laiha ja venähtänyt pituus vain korosti hänen laihuuttaan. Jalat tuntuivat liian isoilta ja hän tunsu itsensä kömpelöksi ja rumaksi Sinin rinnalla. Yhdellä silmäyksellä hän olisi huomannut Jaakon käyvän läpi samankaltaisia tunteita, jos olisi malttanut irrottaa silmänsä Sinistä. ”Hyvin sinä lauloit”, Jaakko sanoi ja hymyili ujusti. ”Kiitos, kiva ko joku tykkäs.” Sini hymyili takaisin, mutta hänen hymyssään ei ollut mitään ujoa. ”Tykkäsin minäki, mutta ei vaan oo kovin viisasta laulaa tommosia lauluja näinä aikoina. Ihmiset on päätyny vähemmästäki jalkapuuhun ja tiiät sen. Jalkapuusta on vaan lyhyt matka hirteen”, Matti mutisi hämillään. ”Niin tai lohikäärmeen kitaan”, Sini sanoi ja hymyili ilkkurisesti. Nähtyään Matin vakavan ilmeen hänkin kuitenkin vakavoitui, pyyhkäisi hiussuortuvan naamaltaan ja sanoi purevasti: ”Se on kuule ihan sama, mitä teet, ko joku kuiteski jossain vaiheessa keksii, et se on kielletty. Kaikkia niitä kieltoja jos koittaa noudattaa ni sitä kohta unohtaa kokonaan elää. Kerran sitä vaan ollaan nuoria. Ja korjaahan se kuolo kummiski mejät kaikki jossain vaiheessa.” ”Voihan sen noinki ajatella”, Jaakko mutisi. ”Miepä kuule sanon teille mitä mie aattelen”, Sini sanoi istuessaan heidän väliinsä, ”Jos mie oisin lohikäärme mie nielin oikein mieluusti joka perkeleen papin jonka nään - ja jokasen hurskaan miehen ja saarnaajan, kunnon kristityn ja hyvän vaimon. Ja arvakkaas mitä mie sit tekisin? Sit mie täyttäisin maan portoilla ja pakanoilla ja väkijuomalla. Niin mie tekisin. Ja sit meillä ois ainaiset lohikäärmejuhlat maanpäällä. Eikös se oiski jotain?” ”Sinä oot päissä”, Matti tokaisi kiusaantuneena. ”No niin oonki ja meinaan olla vielä enemmänki tänä iltana. Nii että annahan sitä sahtia, ja juo sinäki vähän lisää ni piristyt.” ”Ekköhän sinä oo juonu jo ihan tarpeeks.” ”Sie sen sijaan selvästikään et oo.” Sini nappasi kolpakon hänen kädestään ja joi. Matti repi juomansa takaisin ärtyneenä. ”Elä ny piru viekoon kädestä vie.” ”Katos poikaa, siehän oot oppinu kiroomaan”, Sini sanoi hilpeästi ja laski kätensä Matin polvelle saaden hänet punastumaan korviaan myöten, ”Katokko vieläki olkas yli jos se piru kuiteski tulis?” Matti hymähti ja siirsi Sinin käden pois polveltaan. ”Aina välillä – vanhat tavat istuu tiukassa.” Sini nauroi. ”Niitä juttui ko kuuntelee, ni luulis et kiroilu vie suoraan kadotukseen. Sitä mie vaan oon aina miettiny et miten se yks piru jokaisen kiroovan luokse ees

ehtis?” ”Elä minulta kysy. Isäukko varmaan tietäis”, Matti sanoi jurosti. ”Voisin kysyy sitä siltä kirveen kera”, Sini sanoi hilpeästi. Taas Sini yritti ottaa hänen kolpakkonsa, mutta Matti nosti sen hänen ulottumattomiinsa. ”Elä yritäkään, sinä oot juonu mejänki edestä jo.” ”Ota ny ihan rauhassa. Ei se viina juomalla maailmasta lopu.” ”Eiköhän Matti oo ihan oikeessa et voisit pitää ainaski pienen tauon tossa juomisessa”, Jaakko mutisi hivenen kireästi, ”Ettei liikaa nouse päähän.” ”Elä ny sieki perkele alota. Ettekö työ kumpikaan oo yhtään juhlatuulella vaikka pitkästä aikaa nähään?” ”Ei siitä ny oo kyse, vaan siitä et sinä et näytä kestäväen viinaa.” ”Ai en muka kestä viinaa? Kuule miehän juon teijät molemmat koska tahansa pöydän alle jos haluun!” ”Ei tää mikkään kilpailu oo.” ”No mut vois olla”, Sini sanoi ilikurinen pilke silmissään. ”Sinä hävisit sen jo”, Matti sanoi naurahtaen epävarmasti. ”Minä äänestän myös sinun hävinneen”, Jaakko sanoi. Sini nauroi humalaisesti ja laski päänsä Jaakon olalle. Jaakko hätkähti kuin häntä olisi lyöty ja hänen ilmeensä toi mieleen eksyneen koiranpennun. Sini huomasi sen ja nauroi. ”Elä ny hyvä mies näytä noin kauhistuneelta, ihan ko mie oisin lohikäärme tai jotain. Vai pelottaako kaikki likat siuta noin paljon?” Sini kosketti Jaakon kasvoja edelleen nauraen humalaista nauruaan. ”Kerro miulle joku tarina”, hän sanoi pehmeästi suu hyvin lähellä hänen kaulaansa. Jaakko tarttui häntä ranteesta yllättävän lujasti. ”Lopeta”, hän sanoi yllättävän tylästi, ”Sinä oot päissä, elä tee mitään, mitä katuisit myöhemmin.” Hänen ilmeensä oli hätkähdyttävän vakava, jopa surullinen. Pitkään hän vain tuijotti Siniä ilmeettömästi kuin yrittäen ymmärtää hänen aikomuksiaan. Sinin humalainen, harittava katse ja leveä hymy vastasivat hänen tuijotukseensa hämmentyneenä. Lopulta pitkältä tuntuvan ajan kuluttua hän päästi Sinin ranteen irti ja sysäsi hänet kauemmaksi. ”Likka on ihan kuutamolla”, hän mutisi päättään pudistellen. Kuin vahvistuksena hänen sanoilleen, Sini alkoi rallattaa hilpeästi: ” Hauki syöpi sammakonkin, seläin suuren uituansa, Appavi repo ravatkin, salon suuren juostuansa, Mies naipi pahankin naisen, kauan ilman oltuansa!” ”Otapä nyt ihan rauhallisesti”, Matti mutisi hämillään ja vilkaisi Jaakkoon. Jaakko oli kuitenkin jo hävinnyt jonnekin. ”Olis se ny jotain voinu sanoo, ennen ko lähti”, hän mutisi. Jaakkoa ei näkynyt koko loppuiltana. ”Mie haluun tanssii”, Sini sanoi ja alkoi kiskoa Mattia ylös, ”Lähe miun kaa tanssiin.” ”Äh, en osaa..”, Matti tunnusti. ”Ei siinä mihtään tartte osata. Tulisit ny.” ”Minun pittää olla vähän enemmän päissä”, Matti mutisi ja joi lopun sahdistaan yhdellä kulauksella. Sini ojensi hänelle leilin. ”Hei, mistä sinä ton sait?” ”Täällähän se kiertää. Otahan huikkaa.” Matti otti pitkän huikan, sai melkein yskäkohtauksen, mutta onnistui tukahduttamaan sen ja nielemään karvaan makuisen nesteen. ”Hyi helvetti mitä litkua”, hän sai sanottua. Hän tunsu miellyttävän poltteen vatsassaan. ”Ei sitä maun takii juoda”, Sini sanoi nauraen. ”Hei, elkäähän omiko sitä leiliä!” Kuului närkästynyt huuto heidän viereltään ja Matti luovutti sen ilomielin eteenpäin. Ja niin he tanssivat. Aluksi Matti tunsu olonsa kömpelöksi ja hölmöksi, ja yritti kuunnella Sinin ohjeita musiikin yli. Välillä hän vei, välillä taas Sini vei. Vähitellen Matti alkoi rentoutua. Sini katsoi häntä koko ajan ja hymyili. He eivät puhuneet, se ei tuntunut tarpeelliselta. Matti hämmentyi tästä uudenlaisesta tunteesta, jonka hän koki Sinin lähellä. Hän oli aina pitänyt Siniä enemmänkin siskon korvikkeena, välillä hän oli lapsena jopa unohtanut että hän oli tyttö. Nyt Sinin katse ja läheisyys tuntuivat jotenkin täysin erilaiselta. He kieppuivat liekkien loisteessa eikä Matti edes tajunnut rakastuneensa. Hän tiesi vain, ettei ollut koskaan kokenut sellaista tunnetta toisen ihmisen lähellä. Kaikki vain näytti kauniilta ja hän tunsu olonsa hilpeäksi, lämpimäksi ja hyväksi. Hänen päässään pyöri hieman, mutta se oli miellyttävän tyhjä ajatuksista. Toisin sanoen hän alkoi olla hyvässä humalassa. Tässä oli se hontelo tyttö, joka tiesi hänen kaikki salaisuutensa, hän ajatteli. Miten paljon aikaa onkaan kulunut. Miten kaunis hän onkaan. Miten tyhmä olen ollut, kun en ole sitä aikaisemmin tajunnut. He tanssivat

yhdessä koko yön. Monesti joku toinenkin poika yritti hakea Siniä tanssiin, mutta Sini vain katsoi heihin jäätävästi ja tokaisi: ”Ekkö nää, että tanssin ny hänen kanssa? Ohan täällä muita plikkoja vaikka millä mitalla valittavaks.” Ja Matti sai osakseen paljon pahoja katseita, jotka normaalioloissa olisivat häirinneet häntä. Sinin katse piti häntä kuitenkin siinä määrin vankinaan, että hän tuskin huomasi niitä. Ja silloin kun huomasi, hän ei välittänyt. He tanssivat vielä silloinkin kun muut vetäytyivät yksi kerrallaan nukkumaan ja kokot alkoivat pikkuhiljaa sammua. Kun juhlat viimein olivat ohi, he istuivat katselemaan kokon hiillosta. Jotkut nuoret humalaiset pojat huusivat heille rivouksia mennessään nukkumaan, mutta kumpikaan ei kiinnittänyt niihin suurempaa huomiota. Ei kestänyt kauankaan kun he olivat kahdestaan. ”En tiennykkään, et oot noin hyvä tanssija”, Matti sanoi jotain sanoakseen, ”Ookko harjotellu salaa?” Sini naurahti. ”Äitee opetti. Se sano, että pittää tytön juhannustansseissa osata tanssii. Et siekään huono oo, opit tosi nopeesti.” ”Se johtuu vaan hyväst opettajast.” Sini punastui mielihyvystä. He istuivat hiljaa, toisiaan katsellen. ”Ookko kaivoon kattellu?” Matti kysyi yrittäen jotenkin olla hämmentymättä. ”No en mie ny semmosia. Eipä oikein houkuta toi naimisiinmeno muuteskaan.” ”Kuis ny noin? Minä ko luulin että kaikki sinun ikäset likat on jo kovaa vauhtii ettimässä miestä ittelleen. Ainakin mikäli äiteen puheita on uskominen, se jaksaa nalkuttaa että pitäis minunki joku kohta valita...” Matti naurahti hämmentyneenä ja jotenkin hänelle tuli outo olo omasta suorasukaisuudestaan. Sini naurahti kuivasti. ”Ei oo miun juttuni, mie tykkään vapaudesta. Miehet aina halua omistaa enkä mie halua että kukaan omistaa miut.” ”Eiks toi ny oo vähän epäreilusti sanottu? Ei minulle ainaskaan tulis mieleenkään koittaa toista ihmistä omistaa. Ja sinulla ny ainaski ois varmaan kosijoita jonoks asti nii et joudut rumimpii potkiin perseelle.” ”Se johtuu siitä, ettet oo naimisissa”, Sini sanoi ja nauroi sydämellisesti, ”Ja sitä paitsi en mie vieläkään oo suutani siistiny et niitten kosijoitten kanssa voi olla vähän niin ja näin.” Matti naurahti. He olivat pitkään hiljaa, mutta se ei tuntunut kiusalliselta, vaan luonnolliselta. Ei yksinkertaisesti tuntunut tarpeelliselta puhua. Matti ei osannut sanoa kumpi sitä ehdotti. Kuin yhteisestä sopimuksesta he menivät ilkosillaan uimaan. Matti katsoi ihailien Sinin alastonta, kalpeaa vartaloa kuunvalossa, selkään laskeutuvia palmikoita ja pieniä, pyöreitä rintoja. Hän yritti kovasti olla tuijottamatta ja hämmentymättä omasta alastomuudestaan. Vesi tuntui miellyttävän viileältä. Sini ui pitkin, siroin vedoin lähes äänettömästi. Kun he uivat kilpaa, Sini voitti reilusti, vaikka sanoikin hidastelleensa. Kun Sini sukelsi, märät hiukset liimautuivat hänen otsalleen. Matista tuntui, että häntä melkein itketti Sinin kauneus, mutta hän ei uskaltanut sanoa sitä ääneen. Hän olisi halunnut vain tuntea Sinin vartalon lähellään ja säikähti sitä tunnetta. Mitä ihmettä oli tapahtunut? Miksi hän yhtäkkiä ajatteli Sinistä tällä tavoin? Kun he menivät rantaan, Matti pukeutui nopeasti yrittäen piilottaa erektionsa. Sinillä ei tuntunut olevan mikään kiire pukeutua, hän lämmitteli alastonta kehoaan hiilloksen jälkihehkussa kunnes se kuivui ja pukeutui vasta sitten. Matti yritti olla katsomatta ja halusi epätoivoisesti keksiä sanottavaa, jotain joka laukaisi tämän oudon jännityksen heidän välillään. Jotain joka muistuttaisi hänelle, että Sini oli se sama hontelo tyttö, jonka kanssa hän oli tehnyt verivalan - ei tuo nainen jonka kauneus pelotti ja häikäisi häntä samaan aikaan. Se oli ensimmäinen kerta kun heidän välillään oli niin kiusallinen hiljaisuus. Sitten Sini oksensi ja katkaisi hiljaisuuden. ”Ookko kunnossa?” Matti kysyi. Sini pyyhki suutaan ja yökkäsi taas. ”Hyi helvetti”, hän mutisi, ”Mie en tosiaan taia kestää viinaa.” He olivat pitkään hiljaa. ”Mie en enää koskaan mee piiaks”, Sini sanoi lopulta hiljaa, ”Nyt ko voin sen valinnan itte tehä. En ruppee enää orjaks kellekään.” Sitten hän alkoi hyräillä äänessään uhmaa ja surua: ”Toisen orjat me olemme, Toisen käymme käskyläissä, Me pidämme pidetyn paidan, Kannamme kannetun hamehen, Pidämme viitan karvavierun. Me syömme kirotn leivän, Kirotnusta kannikasta, Makaamme unen

manatun Manatulla vuotehella, Manatuilla pään aloilla.” Hetken päästä Sini lähti kotiinsa päin johonkin epämääräiseen tekosyyhyn vedoten. Matti jäi tuijottamaan sammunutta tulta. Hän kirosi itsekseen. Pirua ei näkynyt, yllättävää kyllä. Kai sillä oli parempaakin tekemistä. 16. Luku Matti tavoitti taas Sinin katseen ja tunsu lamaanantuvansa. Hän tiesi että jotain tapahtui juhannuksen jälkeen, olisi tiennyt sen vaikka ei olisi kuullutkaan sitä sanaa heidän keskustelustaan. Hän muisti miten oli kaivannut Sinin läheisyyttä ja keskustelua hänen kanssaan, mutta Sini tuntui suoranaisesti välttelevän häntä ja eristäytyvän omiin oloihinsa. Jos he sattumalta kohtasivat, Sini tuijotti jonnekin hänen ohitseensa ja oli epätavallisen hiljainen. Tuntui kuin hänestä yhtäkkiä olisi tullut aivan eri ihminen. Matti aisti hänessä oli jotain uudenlaista tuskaa jota hän ei ymmärtänyt, mutta joka pelotti häntä. Jokin hänen katseessaan oli kovettunut ja koko hänen olemuksessaan oli jotain kummallisen murtunutta ja lamaanantunutta. Hän puhui mutisemalla, tuskin avaten suutaan ja vältteli vastaillemasta kysymyksiin. Jaakko sen sijaan tuntui eristäytyneen täydellisesti. Yli kuukauteen hän ei nähnyt Jaakkoa lainkaan. Hän meni muutamaan otteeseen käymään hänen luonaan, mutta Juha ei päästänyt häntä sisään. Hän sanoi vain, ettei Jaakko voinut oikein hyvin. Hänen silmissään välähti häijysti, kun hän sanoi sen. Seuraavan kerran kun he tapasivat, Jaakko käveli puisien keppien varassa kuin vanha mies. Hän oli myös laihtunut ja näytti jotenkin kuihtuneemmalta. Jos Matti vähänkin asiasta mitään kysyi, Jaakko vain loi häneen kummallisen katkeran ja synkän katseen ja poistui paikalta jonkun epämääräisen tekosyyin nojalla. Samoin kävi, jos hän mainitsi Sinin edes nimeltä. Hän alkoi yhtäkkiä tuijotella jonnekin ihan muualle kuin häneen. Välillä hän vaikutti siltä kuin olisi nieleskellyt kyyneliään, kun Sinistä tuli puhe. Ainahan Jaakko oli ollut sulkeutunut, mutta tämä oli erilaista. Matti ei täysin osannut selittää itselleen mikä oli muuttunut, mutta jotenkin hän oli aistivinaan Jaakosta jonkinlaista uudenlaista katkeruutta. Hänen synkkyytensä oli niin läpituokeaa, että hänen kanssaan oli mahdotonta käydä enää minkäänlaisia keskusteluja ahdistumatta. Sitä paitsi Jaakko oli alkanut juoda. Olivathan he ennenkin yhdessä viinaa maistelleet, mutta tämä oli erilaista. Jaakko joi niin kuin hänen tavoitteensa olisi ollut lähinnä juoda itsensä tajuttomaksi. Ja mitä enemmän hän joi, sitä synkemmäksi hän muuttui. Sikäli kuin hänen tapauksessaan oli enää mahdollista paljon synkistyä. ”Mikäs sinuu oikein on murheuttanu viime aikoina?” Matti kysyi kerran. ”Ei mikkään”, Jaakko vastasi katkerasti. ”Elä ny viitti, näänhän minä et joku sinuu murheuttaa. En minä ihan tyhmä ole.” ”En halua puhuu siitä.” ”Mistä lähtien meillä on ollu salaisuuksia? Miks et voi puhuu minulle? Mikä siinä on, et sinä ja Sini molemmat käyttäydytte ko oisin joku muukalainen? Oonko minä tehny teille jotain?” ”En voi puhuu Sinin puolesta”, Jaakko tokaisi. ”Mutta omasta puolestas voit. Oikeesti, elä tee tätä.” ”Ei tää liity sinuun mitenkään.” ”Tota on aika vaikee usko. Miksi sinä kuljet nykyään noijen kepukoijen kanssa?” ”Kaaduin.” ”Valehtelet.” Jaakko hiljeni ja tuijotti jonnekin Matin ohitse. ”Oikeesti, oot surkein valehtelija jonka oon koskaan nähny, joten älä ees yritä. Miks et voi puhuu siitä? Ehkä voisin auttaa.” ”Et voi. Ei kukaan voi.” ”Onks kyse taas Juhasta? Onko se taas alkanu väkivaltaseks?” Hän näki Jaakon ilmeestä, että oli osunut oikeaan. ”Eli on. Minä luulin, et se lopetti sen jälkeen ko Sini...” Jaakko valahti kalpeaksi ja puristi käsiään nyrkkiin. Kädet tärisivät. ”Näikkö perkeleen vai mikä ny on?” ”Anna nyt saatana olla jo!” Eikä Jaakko suostunut puhumaan enää mitään, vaikka Matti kuinka yritti. Hän sulkeutui täysin ja käyttäytyi aivan kuin Matti ei olisi mitään sanonutkaan. Lopulta Matti luovutti ja he istuivat vain pitkään hiljaa. Matti kävi suunnilleen samanlaisen keskustelun Sinin kanssa noin viikkoa myöhemmin. ”Sinua ei oo kauheesti viime aikoina näkynyt”, Matti aloitti, ”Onko sinulla jotain mielen päällä?” ”Joo, no on ollu vähän kiirettä”, Sini sanoi välttelevästi, ”Ei mittään sen kummempaa.” ”Miks valehtelet ko oot ihan surkee siinä?” Sini painoi katseensa alas. ”Sini,

mitä oikeen on tapahtunu? Sinä ja Jaakko käyttäydyste kummasti ja arvostaisin jos joku kertois mitä helkkarii on meneillään. Kai oot huomannu et Jaakko kävelee nykysin keppien varassa? Juha on tainnu alkaa taas väkivaltaseks, mut Jaakko kieltäytyy puhumasta asiasta. Eikä ny puhuta enää vaan mustelmista. Meijän pitää tehdä jotain asialle.” ”Jaakko kuulemma kaatu portaissa.” ”Paskanmarjat. Missä täällä muka mitään portaita on joissa vois niin pahasti kaatuu? Elä leiki tyhmää, tiiät ihan tasan tarkkaan miten asia on.” ”En mie mittään tiiä enkä voi puhuu Jaakon puolesta.” ”Jännä homma, et Jaakko sano ihan samaa ko mainitsin sinun käytökses. Puhukaa nyt hitto viekoon jompikumpi ees omasta puolestanne. Mistä on kyse? Mistä lähtien meillä on ollu salaisuuksii?” ”En ymmärrä mitä meinaat.” Sini katsoi hänen ohitse. ”Tiiät tasan tarkkaan. Sinä oot välttely minuu. Miks? Oonko minä tehny sinulle jotain? Jos oon ni voisikko sanoo et mitä?” Sini huokaisi syvään ja puri huultaan. ”Ei tää liity siuun mitenkään.” ”Jos se liittyy sinuun, se liittyy myös minuun.” Sini avasi suunsa, mutta kalpeni yhtäkkiä ja katsoi jonnekin Matin ohitse. Matti ei ollut koskaan nähnyt Sinin kasvoilla sellaista ilmettä, joka kuvasti niin puhtaasti pelkoa ja järkytystä. ”Pittää mennä, oli kiva haastella”, hän sanoi kuivasti ja oli jo juossut pois ennen kuin Matti ehti sanoa mitään. Juha katsoi Sinin perään ilmeellä, josta Matti ei pitänyt. Se oli viimeinen keskustelu, jonka Matti koskaan kävi Sinin kanssa. Välillä ne sanat tulivat häneen uniinsa, tai palailivat mieleen kun hän oli tekemässä jotain aivan muuta. Se oli vain pieni merkityksetön keskustelu, jossa ei ollut mitään järkeä. Silti hän kävi sitä uudestaan ja uudestaan päässään läpi mieltien olisiko voinut sanoa jotain toisin. Joskus hän näki vain ne laajenneet silmät ja kalvenneet kasvot edessään. Matti oli tottunut pitämään Siniä pelottomana ja kovapintaisena. Mikä ihme häntä oli järkyttänyt niin pahoin? Mitä Sini oli halunnut kertoa? Mitä hän oikein pelkäsi? Miksi en juossut hänen peräänsä?